

Така или иначе, при равни други условия под линията на бедност остават онези от населението, които са бедни. При определената линия на бедност - 152 лв. на лице, съвкупността на бедните е приблизително 1 096 хил. души. С други думи, през 2005 г. при население на страната 7 718 750 души бедните са 14.2%. Поставя се въпросът за жизнеността и издръжливостта на социалната система за подпомагане, когато е налице такава оценка на бедните в обществото.

Трябва да се отбележи тривиалната истина, че богатата и услугите, използвани от бедните, се създават от работещите, които са над линията на бедността. По принцип този казус е свързан, от една страна, със степента на кохезия в едно общество, но, от друга, се поставят въпроси от чисто морално естество: Каква трябва да бъде величината на плащаните данъци и каква част от тях трябва да бъдат насочвани към бедните слоеве от населението? Неоправдано високите данъци могат да се разглеждат и като наказание срещу предприемчивостта, знанията и квалификацията на тази част от небедните, които са образовани, предприемчиви, знаещи и имат или участват в печеливш бизнес. Може да се добави, че прекалено високите данъци на работещите и високите трансферни плащания за неработещите задържат икономическото развитие.

Важен аспект в политиката за ограничаване на бедността е постигането на баланс между бедни и небедни в обществото. На практика това означава баланс между пазарна ефективност и социална справедливост.

В модела на пазарната икономика е заложен принципът на неравенство на населението по доход. Повече от ясно е, че пазарната икономика не може да се развива, ако вместо този принцип се заложи неговата противоположност - принципът на егалитарност. Тук може да се добави, че неравенството следва да се приеме като следствие от икономическата конкуренция, която е неотменна характеристика на реалната пазарна икономика. По принцип неравенството произтича от стремежа на индивидите да дадат най-доброто от себе си, да постигнат най-високи резултати, да получат най-големи доходи за това, което са постигнали. Пазарната икономика не води до бедност. Тя е инструмент (механизъм) на новото хилядолетие, който все повече и повече се усъвършенства, за да се получи най-доброто в по-големи количества. Пазарната икономика може да ускори неравенството, но да редуцира бедността. На пръв поглед това е един от нейните парадокси, но по принцип там, където има изградена просперираща пазарна икономика, бедните са по-малко бедни и тенденцията в това отношение е възходяща.

Демографските изследвания недвусмислено показват, че населението на света прогресивно остарява. Прогнозите в това отношение са особено тревожни. Например в Америка сега за всяка пенсия работят 4.5 души, но